

новизну, що проявляється в деякій зовнішній відмінності від прототипів і аналогів. Отже, мета стайлінгу – збільшення продажів виробів, які орієнтовані на модні тенденції. У стайлінгу домінує естетичне начало у вигляді формальної організованості зовнішнього вигляду виробу, що не «знімає» функціональності самого виробу. Саме цей момент зближує стайлінг з промисловим дизайном.

Нон-дизайн можна інтерпретувати як дослідження і проектування програм діяльності і відносин, розробку стратегій, вироблення концепцій нових об'єктів, проведення компаній, ділових заходів. Цей напрямок дизайну має яскраво виражений концептуальний характер, що задає його вербальну, текстову форму проектування. Продуктом виступають не предмети, що структурно-організовані відповідно до функціональних і естетичних вимог, а тексти, сценарії, стратегії як проекти не предметного середовища, а відносин, дій [5].

Отже, розвиток дизайну природно супроводжується виникненням нових його видів. Зокрема, сьогодні актуальними є розробки в рамках футуро-дизайну, біодизайну, екодизайну і т. ін. Ці види по-різному втілюють гармонію утилітарного і естетичного, але в кожному з них з необхідністю акцентуються такі складові, як прагнення до цілісності, доцільності та естетичное досконалості.

Список використаних джерел

1. Дизайн. Иллюстрированный словарь-справочник / Г. Б. Минервин и др. ; Под общ. ред. Г. Б. Минервина и В. Т. Шимко. М. : Архитектура-С, 2004. 288 с.
2. Лола Г. Н. Дизайн. Опыт метафизической транскрипции. М. : МГУ, 1998. 259 с.
3. Морозов И. В. Архитектурная герменевтика. Мн : Пейто, 1999. 264 с.
4. Нариси з історії українського дизайну ХХ століття : 3б. ст. / За заг. ред. акад. М. І. Яковлева; Редкол. : В. Д. Сидоренко (голова) та ін. Київ : Фенікс, 2012. 256 с.
5. Сафронова О. О. Сучасні технології дизайн-діяльності : навч. посіб. Київ : КНУТД, 2019. 208 с.
6. Философия дизайна : [учебно-метод. пособие] / А. И. Лойко, Е. К. Бульго, Е. Б. Якимович ; под общ. ред. А. И. Лойко. Мн : БНТУ, 2017. 73 с.

ЕКОЛОГІЧНА СКЛАДОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Лавінда М.О.

Науковий керівник – Козирєва Н.В., канд. філос. наук, доцент

Методологічне оформлення концепції «сталого розвитку» відбувається поступово й паралельно із якісними трансформаційними економічними змінами в західноєвропейських країнах протягом першої чверті післявоєнного ХХ ст., а прискорюючим, активізуючим чинником стають відомі «Доповіді», в яких зроблено спробу довести про «межі розвитку», що запропоновані Римським клубом [1–3]. Як

згодом з'ясувалось, «сталий розвиток» суспільства стосується вирішення людством таких важливих проблем: забезпечення єдності навколишнього середовища, економічної ефективності й благополуччя народів (Міжнародний інститут сталого розвитку (Канада)) [4].

Таким чином, сучасне розуміння «сталого розвитку» базується на ідеї, що якість і безпечність життя людей та стан суспільства перебувають під впливом сукупності *економічних, соціальних і екологічних* чинників, які на них впливають. Людство має орієнтуватися на застосування енергозберігаючих та природоохоронних технологій, створення екологічно безпечної продукції, безвідходне виробництво, збереження непорушності природних біологічних систем, підтримання територіально-культурного плюралізму і т. ін. Саме на цьому акцентує увагу Комісія зі сталого розвитку ООН при формулюванні загальної концепції «сталого розвитку» [4].

Слово «екологія» походить від дав.-гр. *οικος* – середовище, житло і *λόγος* – вчення, наука, тобто екологія – це наука, що вивчає закономірності відносин між організмами та довкіллям, а також організацію і діяльність надорганізованих систем (популяцій, видів, біоценозів, біосфери).

В свою чергу, філософія забезпечує культурі – самопізнання, а людському життю – смислові орієнтири. Справедливо вважається, що істинна філософія є духовною квінтесенцією епохи, живою душею культури. Звичайно, соціальні джерела і соціальне значення філософських вчень залежать від тих соціальних форм, що викликають їх до життя. Філософія, в своїй сутності, зачіпає так звані «вічні» проблеми, відтак, до їх числа належить і проблема взаємовідносин «Людини» і «Природи», яка в сучасному світі не знаходить належного вирішення. Серед численних соціально значущих проблем, що хвилюють народи на порозі третього тисячоліття, головне місце зайняла проблема виживання людства і всього живого на Землі.

Людина, на думку президента Римського клубу А. Печчеї, стала самою для себе ахіллесовою п'ятою, «точкою відліку», оскільки саме в людині містяться «всі початки і кінці» [2–4]. З його точки зору, важливо зрозуміти стан, в якому опинилася людина. Чому її шлях веде до катастрофи? Чи є ще час звернути з цього шляху, а якщо є, то куди? Який напрямок обрати? Яким цінностям надати перевагу? Ті негативні для природи і самої людини наслідки антропогенної діяльності, що виявились в останні роки, примушують пильніше вдивитися в систему екологічних взаємовідносин, замислитися над проблемою їх *гармонізації*.

Нинішню екологічну ситуацію в Україні можна охарактеризувати як кризову, що формувалася протягом тривалого часу у зв'язку з нехтуванням об'єктивними законами розвитку природного середовища і відтворення наявного природно-ресурсного комплексу. Відбувалися структурні деформації народного господарства, за яких перевага надавалася розвитку в сировинно-видобувних, найбільш екологічно небезпечних галузях промисловості. Норми права носили декларативний характер, не стримували занепад екологічного стану держави, відсутні належні механізми реалізації права на здорове і безпечне довкілля, в суспільній свідомості домінує екологічний нігілізм, що зумовлений багатьма факторами.

Окрім того, економіці України притаманна висока питома вага ресурсомістких та енергоємних технологій, впровадження та нарощування яких здійснювалося найбільш «дешевим» способом – без будівництва відповідних очисних споруд. Усе зазначене було можливим за відсутності ефективно діючих правових, адміністративних та економічних механізмів природокористування та без урахування вимог охорони довкілля. Ці та інші негаразди, зокрема низький рівень екологічної свідомості суспільства, призвели до значної деградації довкілля України, надмірного забруднення поверхневих і підземних вод, повітря і земель, нагромадження у великих кількостях шкідливих, у тому числі, високотоксичних відходів виробництва.

Головними причинами, що призвели до загрожуючого стану довкілля в Україні, на думку фахівців є [4–5]:

- застарілі технології виробництва та застаріле обладнання;
- висока енергомісткість та матеріаломісткість виробів, що перевищують в кілька разів відповідні показники розвинутих країн;
- високий рівень концентрації промислових об'єктів;
- несприятлива структура промислового виробництва з високою концентрацією екологічно небезпечних виробництв;
- відсутність належних природоохоронних систем (очисних споруд, оборотних систем водозабезпечення тощо);
- низький рівень експлуатації існуючих природоохоронних об'єктів;
- відсутність належного правового механізму, який стимулював би розвиток екологічного права, безпечних технологій та природоохоронних систем;
- відсутність належного контролю за охороною довкілля.

До основних пріоритетів охорони довкілля та раціонального використання природних ресурсів можна віднести таке:

- гарантування екологічної безпеки ядерних об'єктів і радіаційного захисту населення та довкілля, зведення до мінімуму шкідливого впливу наслідків аварії на Чорнобильській АЕС;
- поліпшення екологічного стану басейнів рік України та якості питної води;
- стабілізацію та поліпшення екологічного стану в містах і промислових центрах Донецько-Придніпровського регіону;
- будівництво нових та реконструкція діючих потужностей комунальних очисних каналізаційних споруд;
- запобігання забрудненню Чорного та Азовського морів і поліпшення їх екологічного стану;
- формування збалансованої системи природокористування та адекватна структурна перебудова виробничого потенціалу економіки, екологізація технологій у промисловості, енергетиці, будівництві, сільському господарстві, на транспорті;
- збереження біологічного та ландшафтного різноманіття, заповідна справа.

Для досягнення зазначених пріоритетів є необхідним вирішення таких завдань [там само]:

- зменшення до мінімуму рівня радіаційного забруднення, захист повітряного басейну від забруднення, насамперед у великих містах і промислових центрах;
- захист і збереження земельних ресурсів від забруднення, виснаження і нераціонального використання;
- збереження і розширення територій з природним станом ландшафту, посилення природоохоронної діяльності на заповідних і рекреаційних територіях;
- підвищення стійкості та екологічних функцій лісів;
- запобігання забрудненню морських і внутрішніх вод, зменшення та припинення скиду забруднених стічних вод у водні об'єкти, захист підземних вод від забруднення;
- збереження та відродження малих річок, здійснення управління водними ресурсами на основі басейнового принципу;
- створення системи прогнозування, запобігання та оперативних дій у разі надзвичайних ситуацій природного і природно-техногенного походження;
- створення системи екологічної освіти, виховання та інформування.

Державна політика у галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки має стати

пріоритетною, реалізуватись за сучасними принципами програмно-цільового управління.

Список використаних джерел

1. Бабаєв В. М., Волик С. В. Міжнародні спортивні змагання: механізми державного впливу на регіональний розвиток : [моногр.]. Харків : НУМГ ім. О. М. Бекетова, 2016. 213 с.

2. Медоуз Д. Х., Медоуз Д. Л., Рэндерс Й., Беренс В. В. Пределы роста. Доклад по проекту Римского клуба «Сложное положение человечества» / Пер. с англ. М. : МГУ, 1991. 208 с.

3. Медоуз Д. Х. Пределы роста. 30 лет спустя / Д. Х. Медоуз, Рандерс Й., Медоуз Д. Л. ; Пер. с англ. Е. С. Оганесян ; под ред. Н. П. Тарасовой. М. : БИНОМ. Лаборатория знаний, 2012. 358 с.

4. Сталий розвиток суспільства : навч. посібник / [А. П. Садовенко, Л. Ц. Масловська, В. І. Серета, Т. І. Тимочко]; наук. ред., керівник авт. кол. А. П. Садовенко. [2-ге вид.]. Київ, 2011. 392 с.

5. Філософія : [навч. посібник] / І. Ф. Надольний, В. П. Андрущенко, І. В. Бойченко, В. П. Розумний та ін. ; За ред. І. Ф. Надольного. Київ : Вікар, 1997. 584 с.

ФІЛОСОФІЯ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННОЇ СПРАВИ

Гладух В. О.

Науковий керівник – Корженко В. В., д-р філос. наук, професор

Головною метою діяльності підприємств готельно-ресторанного господарства є надання бездоганного, якісного обслуговування. Для досягнення цієї мети підприємства готельного та ресторанного господарства мають прагнути до досконалості, впроваджуючи новітні (інноваційні) технології з надання послуг громадянам, при цьому, в своїй діяльності дотримуватись оптимального співвідношення «ціна – якість».

Тенденція розвитку готельно-ресторанного сподарства спостерігається в містах, що на сьогоднішній день позиціонують себе як екскурсійними та бізнес центрами України, зокрема це Київ, Львів, Одеса, Закарпатська та Івано-Франківська області. Загалом, готельниц-ресторанний бізнес є перспективною сферою, що створює нові робочі місця, внесення грошових надходжень до державного бюджету України.

Немає сумніву в тому, що стан розвитку готельно-ресторанного господарства суттєво залежить від динаміки соціально-економічного розвитку держави. Тенденції соціально-економічного розвитку України до запровадження жорстких обмежувальних заходів у зв'язку з поширенням в державі та світі Covid-19, характеризувався певним динамізмом, активізацією структурних зрушень на користь сфери послуг, посиленням конкурентної боротьби. Підприємства готельного-